

"Jyrki Kataisen hallituksen ylläilyä ja aatteettomuutta on tullut kritisoiduksi, mutta vähitellen Kataisen konseptin nerokkuus alkaa piirtyä näkyviin: kun hallituksen ei tarvitse tuhata aikaansa ideologisiin välienselvittelyihin, politiikasta tulee pragmaattista yhteisten asioiden hoitamista konsensuksen herttaisessa hengessä. Aatteesta on lupa paasata kesäfestareilla, mutta käytännön politiikka on epäpoliittista – epäpoliittista siinä raamissa, että suomalais-pohjoismainen yhteiskuntamalli on tietysti itsessään poliittinen valinta. Mutta se valinta tehtiin jo ammuin.

Laajalti luetun Financial Times -lehden taannoinen Suomi-liite otsikoi, että maamme on "rich, happy and austere" – rikas, onnellinen ja niukka. Niukkuudella lehti viittasi tiukaan taloudenpitoon ja maltilliseen velkaantumiseen. Suomalaisen on tietenkin välttämättömästä pilkata menestystään kansainvälisissä vertailuissa, varsinkin sen onnellisuuden osalta – jokainenhan tietää, että kaikki on täällä oikeasti päin helkkaria – mutta ehkä näiltäkin osin tosiasioiden tunnustaminen olisi viisauden alku.

Suomalainen politiikka on enää pelkkää hienosäätöä. Se on erinomainen saavutus, jota useimmat muut planeetan kan-

sakunnat ihailevat tai kadehtivat." (Niemeläinen, Vihreä Lanka 11/12)

Elias Lönnrot syntyi Paikkarin torpassa Sammatissa 1802. Vuonna 1889 Senaatti otti Lönnrotin syntymäkodin haltuunsa, ja vuodesta 1956 torpan kupeessa, Sampomäellä, on pidetty vuosittain Sampojuhlat, tänä kesänä siis 56. kerran:

"Juhlapuhuja, Lohjan kaupunginjohtaja **Simo Juva** jatkoi juhlapuhujien perinteitä arvioimalla, mikä Sampo oli tai on. Joku on aikaisemmin arvioinut sen olleen Bysantista varastettu rahantekokone. Sampo on todella rahakone, totesi Juva. Hän päästi mielikuvituksensa valloilleen ja sanoi Sammon olevan nyt vaarassa, kun Etelä-Euroopan hulttiovaltiot yrittävät varastaa pohjolan vauraudet. Simo Juvan mukaan myös nykyään on olemassa kaksi tahtoa-akkaa, jotka yrittävät suitsia tilannetta. Hän mainitsi **Jutta Urpilaisen** ja **Angela Merkelin** ja yleisöllä oli hauskaa." (Länsi-Uusimaa 2.7.)

Museovirasto päätti viime syksynä sulkea Paikkarin torpan säästösyistä. Aukipitämisen nettokustannukset vuodessa ovat noin 30 000 euroa. Lohjan kaupunki päätti kuitenkin alkuvuonna ottaa torpan aukipitämisen vastuulleen:

"Lohja katsoo, että Paikkarin torppa on valtakunnallisesti niin merkittävä ja kulttuurihistoriallisesti niin tärkeä paikka, ettei sitä voida sulkea, sanoi museonjohtaja **Eero Ahtela**." (Länsi-Uusimaa 6.3)

"Kulttuuriimme on pesiytynyt kunnioitusvaje. Se on paljon pahempi ongelma kuin kestävyysvaje ja muut pikku talousongelmat. Kunnioitusvaje iskee ihmisyyden ytimeen...

Vanhoilta poistettu kunnioitus ei siirtynyt nuorempienkaan hyväksi. Emmehän me kunnioita nuoriakaan. Me vain lieha-koimme heitä silloin, kun haluamme myydä heille jotain tai muuten hyödyimme heidän huomiostaan. Ostovoimaton nuori on taakka niin kuin vanhuksetkin.

Moni vanha ihminen on enemmän oma itsensä kuin sähköjäniksenä ympäriinsä riehuvat työikäiset. Työelämän pelkotilat eivät estä vanhaa ihmistä ajattelemasta ja puhumasta. Elämä on jo hionut häntä niin, että hän osaa sanoa ja kirjoittaa asiansa fiksusti ja sopivasti. Mutta koska todellisuuden verhoton kohtaaminen on aina pelottavaa, on parempi sanoa vanhukselle, että olepa Liisa nyt vaan kivasti ja mene johonkin piiriin askartelemaan vessapaperirulla-asetelmia.

Kunnioituksella ei ole mitään tekemistä nöyristelyn tai pokkuroinnin kanssa. Aito kunnioitus on toisen ihmisen ihmisarvon näkemistä ja tunnustamista kaikissa tilanteissa. Se ei liity ikään, asemaan, ominaisuuksiin eikä olosuhteisiin. Vaikka kaikki muu menisi, siitä on pidettävä kiinni loppuun asti." (Johanna Korhonen, HS 13.6.)

Pekka Wahlstedt arvioi YP:n viime numerossa **Lauri Järvi-lehdon** kirjan, joka nimestään ("Tee itsestäsi mestariajattelijaa") lähtien on hiukan ärsyttävästi amerikkalainen: toisteinen opaskirja menestykseen. Siitä huolimatta opuksen peruskuvio on todella kiinnostava ja inspiroiva.

Kirjan keskeinen teema on tietoisien ja tiedostamattoman mielen välinen suhde ja dynamiikka. Aivotutkimus on onnistunut määrittämään näiden välisen suhteen. Kun tietoinen mieli kykenee askartelemaan kerrallaan maksimissaan seitsemän teeman kanssa (bitteinä 400/s), tiedostamattomassa veloo koko ajan 12 miljoonaa bittiä/s. Tiedostamattoman aineksen muodostavat kaikki ne kokemukset, muistot, ajatusaihiot, assosiaatiot ja ideanpoikaset, jotka mieleemme on historiansa aikana varastoon tallentanut. Kun keskitymme johonkin ongelmaan, tämä massiivinen ajatusten Tonava ryhtyy toimimaan mukana. Ja kun se on riittävän kauan toiminut, se saattaa sopivan ärsykkeen (kuten pään putoavan omenan) voimasta lähettää tietoiseen mieleen oivalluksen eli intuition – eli (kuten vaimo Outi upeasti pelkisti) **ajatusten tenavan**, josta huolellisen kasvatuksen ja hionnan tuloksena voi kehittyä jotain uutta ja toimivaa.

Olennaista Järvi-lehdon mukaan on, että ajatusten Tonavan ja sen tuottamien tenavien välillä on kiinteä suhde:

"Jos olet toiminut vuosikautia tietyllä alalla ja hankkinut koulutuksen ja kokemuksen kautta siinä rautaisen osaami-

sen, on mieleesi painunut lukematon määrä tuohon alaan liittyviä skriptejä. Nämä skriptit puolestaan pyörivät tiedostamattomassa mielessäsi taukoamatta. Assosiaation lain nojalla ne synnyttävät jatkuvasti uudenlaisia mielleyhtymiä. Ja koska kaiken perustana on vankka ja rautainen tuntemus omasta alastasi, voit olla varma siitä, että mieleesi juolahtava oivallus on kuin onkin toimiva ratkaisu. Jos siis olet alasi guru, kannattaa yleensä luottaa enemmän näp-pituntumaan kuin analyttisen järjen tuottamaan päätelmään."

YP:n uusi päätoimittaja **Tuukka Tammi** oli hädin tuskin ehtinyt aloittaa toimessaan (kesän ajan vanhan päätoimittajan rinnalla), kun hänelle kävi jo kutsu Presidentinlinnaan Päätoimittajien yhdistyksen lounaalle. Kyseessä oli sama kesäkuun alun päivä, jonka aamuna presidentti **Sauli Niinistö** oli tavannut kohulausunnon antaneen venäläisksenraali **Nikolai Makarovin**. Lounaalla Niinistö leukaili ominaiseen tyyliinsä, että "tämä on sen verran arka aihe, että jokainen pilkunpaikka liikuttaa mielipiteitä. Kenraali katsoi parhaaksi liikutella erittäin monia pilkunpaikkoja". Kiitokseksi maukkaasta lounaasta YP:n toimitus lähetti Niinistölle tuoreeltaan vuoden kolmosnumeron, jossa **Juho Rahkonen** analysoi Niinistön kannattajakunnan rakennetta talven presidentinvaaleissa ja päätyi siihen, ettei häntä voida pitää leimallisesti suurten ikäluokkien presidenttinä, vaan että kannatus-ta löytyi tasaisesti kaikista ikäluokista. Silmähavaintona noin 50 lounaalle osallistuneen pää-

toimittajan joukosta voidaan sen sijaan todeta, että Suomi-media on vankasti suurten ikäluokkien (miesten) hallussa.

Ilpo Tiihonen, tunnustetusti Suomen paras nykyrunoilija, on ollut tämän lehden ja sen edeltäjän, siis YP:n ja AP:n, pitkäaikaisimpia ja uskollisimpia kirjoittajia (tieteen ja taiteen liitto!). Kahdesti olen siteerannut tällä palstalla Ilpon runoa nimeltä "Depis" (kokoelmasta "Hyvät, pahat ja rumat" 1984, WSOY), ja teen sen nyt vielä kolmannen kerran, Ilpon luval-la. Kaikkien hienojen runojensa suuressa kuorossa tässä on pelkistetyimminkin Ilpon ominaislaa-tua: anarkismin ja järjestyksen hersyvää dialektiikkaa. Ja vaikkei syksy tämän YP:n numeron ilmestyessä ole vielä ihan niin pitkällä kuin runossa, ei mene kauan kuin niin taas on. Koskettavinta on runon loppu:

"Syksy. Potkin satsia joitten lima tarttuu saappaisiin ja valuu pois.

Poliisit poppeli-oksilla itkevät puhjennutta ilmapalloaan ja yön selkään märät lehtikasat huokaavat kuin laho kuoro.

Ja jonkun monumentin jalustalla istun monttu auki, katson kuinka ilta kuun kuin pisteen päivän lauseen päähän hitsaa juuri oikealle paikalleen."